

Productivitat a la catalana

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Qui més qui menys ja sap, en aquest país, que la productivitat és una de les nostres assignatures pendents, encara que pocs entenguin què suposa això en el dia a dia. Resulta que, tal com es desprèn d'un estudi recent de la PIMEC sobre aquest tema en el període 2007-2009, només Grècia –bon exemple!- i Espanya han millorat la seva productivitat, però no pas gràcies al fet de ser proactius en la matèria, sinó a causa de ser reactius, per la via de la reducció de l'ocupació! L'exemple paradigmàtic n'és el sector de la construcció, amb un creixement anual de la productivitat de prop del 17% entre 2007 i 2009, i tothom sap també com se li ha desinflat la bombolla.

Més enllà dels ajustaments laboral, que aquí han estat importants, les empreses, per ser competitives requereixen d'una força de treball que generi més valor; altrament, hauran d'abaixar la persiana. No hi ajuden ni la rigidesa de l'actual legislació laboral, ni la predisposició dels directius i empleats acostumats a viure millor del que els tocava, ni les expectatives d'empresaris que pensin fer diners a cabassos, si és que en queden. No serveixen els precedents recents; els sacrificis en el futur estan assegurats. En un món en crisi i en una UE amb estats interdependents, aquests també han de ser productius i competius; no és estrany que Alemanya i França hagin posat la pistola davant ZP perquè accelerés mesures correctores sota l'amenaça de no malmetre-hi ni un euro més. I, vist això, què ha de fer, per exemple, Catalunya –amb menys d'un 10% de funcionaris- amb Espanya, que té una estructura funcional que, en algunes comunitats, arriba al 25% de la seva població activa, per no citar els viuen del PER?